

CENTO HAZAFELÉ

mamácskára gondolok: most úgy akarok beszélni, ahogyan az ég bakaposztóját aranytű böki át, hiszen a költeményhez mindenkinek veleszületett joga van.

mamácskára gondolok, hozzá tartok ugyanis. úgy képzelem, fiatal, és minden állatot és növényt szeret, leng a friss teregetés, nyár van, a blúzát pöttyözi, széttöri a verejték. velem ebédkor fahéjas birs, kajszli, szilva, eper és kakaó palacsintaszeemei fognak szemezni, ezért azt gondolom, azt mondom, én majd vigyázok rád, megőrizlek. ám a legegyszerűbb idillben sem található már semmi bizonyosság. valójában megbicsaklanak a lábak, sétája más, nincs megfelelő támasz és erőátadás, ez megszámlált idő, mintha legbelül valami már ilyen lassan sem mozogna, csak állna magára hagyottan, végső, mohazöld mozdulatlanságot várva. aztán: a falvakban félreverik a harangokat, védtelenül fekszik, zárt alvásillat, az álom szándékolatlan síkként metszi el márványarcát. egyszerre: ott volt és nem volt. műemlékvédelmi okokból megdúcolt homlokzat, ami mögül kibontották a házat. ezután lekapcsolják a villanyt. mamácskára gondolok: szorít, bomlik, kimerevített süllyedése dermesztő. itt most már minden régi dicsfény, az égbolt egyik fele mindig hamarabb sötétül. csak azt látom, amit elhagyunk. szomorúság, magamban hordom, megpróbálom kivenni a számból, mert szememben már csak a rajzás, meglátom az utca túloldalán, vagy miközben apámmal játszunk a kisszobában, és itt megint csak az emlékezés helye van.

véget ér az ifjúság: mamácskára gondolok, ő már hazaért ugyanis. várni fog-e a megállóban, ahol le kell szállnom?

HIÁBA BÚGÁS BURUKKOLÁS

valaki azt fogja mondani ez itt
a lehiggadás
valaki azt fogja mondani ez
a domesztikáció
valaki pedig azt
ez a kiáltás karmazsin

én mentaleveleket fésülök ki éppen a teából
én azt kiáltozom
„megint a szombat esti fények / diktatúráját vágyó
tüntetések”

én azt nézem ahogy egy piros-kék folt embereket ment
én a felhőhibákat latolgom esni fog-e
én nyújtózkodva

ceruzával
kanállal
könyvvel
kilincsel
dobverővel
szobabiciklivel

próbálom megvakarni a hátam
nagyon viszkető közepét

én én vagyok

 hogyan mi van az üvegtáblán túl
megírtam már
 hogyan mi van belül
állandó
 hogyan mi van nagyapám metszett kristály hamutáljában
magától értetődik

nincs a tűzépen semmi
alapanyag
ballada himnusz hajnali ének
nem születik hiába

búgás burukkolás üzekedés
gyakorlatilag mit sem ér

ülök a néma billentyűk fölött
derengő képernyővilágban egyedül
belföldi adóügyi illetőségű magányszemély.